

lede ved en Post paa Finansloven, saa vil intet Menneske være i Tvivl om, at man er berettiget til i Supplementsperioden at anvise de Beløb, som ere Indtægt ved Salg af Skoleborde, Stole, Bænke og Bøger, som af den Grund bleve overflødige." Man kunde simpelthen indsætte en Bestemmelse derom, naar man blev enig om denne Lov. Jeg vil nu ikke komme ind paa den Side af Sagen, at Flertallet af dette Ting slet ikke mener, at Gendarmerikorpset har haft nogen lovlig Basis, det skal jeg helt lade ligge, og jeg skal kun holde mig til den Opfattelse, som maa være selve Ministeriets Opfattelse, og der ud fra skal jeg betone, at man ikke vil kunne vente at faa Folketingets Billigelse af, at man benytter Supplementsperioden paa den Maade, man her har gjort. Den højtærede Minister har ved at forsvare denne Postering, hvilket ikke havde været nødvendigt for den højtærede Minister at gøre, paadraget sig et Ansvar, som i Virkeligheden er beklageligt, fordi det kommer til at forrykke hele Forholdet, hele den Tillid, man maa kunne have til, hvad Administrationen kan falde paa at gøre i en saakaldt Supplementsperiode. Den mest berygtede Periode, vi have haft i dansk Regnskabsvæsen, var den Gang, da den saakaldte Konto for Udgiftsrestancer blomstrede. Denne Konto var man lige utilfreds med i Folketing og Landsting, og det lykkedes at faa den afskaffet, fordi den blev misbrugt saa fuldstændig, som den blev. Men her har i Virkeligheden Ministeriet ført os tilbage til Tiden før 1870. Ministeriet har her blot ved at benytte Udtrykket: Supplementsperioden i Stedet for at benytte Kontoen for Udgiftsrestancer ført os tilbage til det selv samme Kaos, den selv samme Mangel paa Vished om, hvad der hører til et Aars Bevilling, og hvad der hører til et andet Aars Bevilling, som eksisterede paa Udgiftsrestancekontoens Tid. Jeg skal endnu blot tillade mig at fremdrage en anden Udtalelse af den højtærede Minister i Landstinget. Ministeren siger: „Da det ærede Medlem vilde give en Definition paa, hvilke Udgifter man kunde afholde i Supplementsperioden, og gav denne Definition saaledes, at det var de Udgifter, som Bevillingsmagten ved Vedtagelsen af Finansloven havde forudset enten vilde komme til Indtægt eller til Udgift i Finansaaret, svarede jeg dertil, at en Regering ikke blot maa afholde Udgifter, der ere forudsete i Finansloven, men at den ogsaa har haade Ret og Pligt til at afholde uforudsete Udgifter, og hvad der saaledes gælder for selve Finans-

aaret, kan selvfølgelig ogsaa komme til at gælde Supplementsperioden.“ Ja, det kan det maaske komme til, men det er ikke sikkert, at det skal det, og Ministeren skylder i Virkeligheden enhver Bevisførelse for, at man kunde anføre Indtægter og Udgifter ved Gendarmerikorpsets Afvikling paa den Maade, som man har gjort, og Ministeren vil, hvis han vil forsøge at føre Bevis for det berettigede i denne Maade at aflægge Regnskab paa, se sig i det sørgelige Tilfælde at staa lige over for Tingets Højre foruden over for Tingets Venstre. Den tidligere Mindretalsordfører i Statsrevisions-sager her i Tinget, Professor Scharling, skriver i Betænkningen for det foregaaende Statsregnskab, at Mindretallet kan i Almindelighed heller ikke erkende den fulgte Fremgangsmaade for regnskabsmæssig rigtig. Og det nuværende Mindretal i Udvalget, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), skriver: Mindretallet „kan vel erkende det rent regnskabsmæssig berettigede i Fordringen om Posteringen af Udgiften til Gendarmerikorpsets Afvikling fra Regnskabet for 1894—95.“ Saa tilføjes det af begge de nævnte ærede Medlemmer, at politisk set er Sagen derimod noget andet. Altsaa, saavel Professor Scharling som den nuværende Folketingsmand for Odense Amts 1ste Valgkreds erkende, at den Maade, hvorpaa Ministeriet er optraadt ved Gendarmerikorpsets Afvikling, ikke er regnskabsmæssig rigtig, men han siger, at politiske Grunde kunne forklare, at man har gjort det. „Politiske Grunde“ er det, at de daværende saakaldte Sammensmeltere — jeg ved ikke, hvad de officielt kaldes — det forhandlende Højre og de moderate, naturligvis vilde søge at komme saa let over alt, hvad der heder Gendarmerivæsen og saadanne provisoriske Forhold, som muligt, og derfor søgte de simpelthen at skjule dem paa Statsregnskabet; og det lykkedes ikke det daværende Flertals Statsrevisorer at opdage dem. Det er altsaa Professor Scharlings og den nuværende Folketingsmands for Odense Amts 1ste Valgkreds Opfattelse, at det var den politiske Situation, der gjorde det forstaaeligt, at man optraadte paa den Maade; men regnskabsmæssig vilde de to Herrer ikke paatage sig at forsvare det. Det er den regnskabsmæssige Side af Sagen, jeg her har angrebet, fordi, hvis man ikke hævder den og hævder den ret stærkt, vil der kunne skabes et Præcedens af en meget farlig Natur; saa vil Ministeriet, naar som helst det skal være, kunne paabegynde Hovedstandsæt-